

“МОРΙΑ” - СЛУЖЕНИЕ НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ
Посланията на Господния слуга Стефан Главчев

“ЕЛОИ, ЕЛОИ ЛАМА САВАХТАНИ!”

ПОСЛАНИЕ ОТ КРЪГА НА СОЛТА

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

За жертвата и солта.....	3
1. Пътят към Съвършената Жертва.....	6
2. Часът на Съвършената Жертва.....	17

ЗА ЖЕРТВАТА И СОЛТА (ВМЕСТО ПРЕДГОВОР)

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Има една потребност в битието на много творци, до която те прибягват в края на всяка календарна година. И това е потребността от равносметка. Сиреч – поглед към изминалите седмици и месеци, в които човек е живял, създавал и творил. Тази потребност дойде и в моето битие. И аз, като слуга на Господ Исус Христос, също направих своята равносметка. Така видях, че месеците на изминалата година са били най-благодатните, най-изобилните и най-огнените, които съм имал от Бога. И при все, че през цялата година дяволът впиваше ноктите си до ужас в душата ми и плътта ми, пак зная, че написаното ще остане и ще пребъдва вечно. Защото то не е земна къща, та да се разруши или изгори. Не е скъп автомобил, та да се забие в първото крайпътно дърво или да бъде откраднат от изобретателни крадци. Не е банкова сметка, та да се стопи от инфлация или борсов крах. Не! Написаното е Свят Дух. Дух, Който до свършека на света ще търси и намира сърца, които да освети, изпълни и разпали. А гледайки така на изминалата година, аз разбрах, че Господ Исус ме е направил по-богат от всичките човеци на земята. Не да се бия в гърдите или да се превъзнасям над братята и сестрите си. Но да превърна даденото ми от Бога в една жертва на Хълма, който е белязал целия ми живот.

Вярвай ми, братко мой, че когато решиш да принесеш живота си и труда си като жертва на Божия Свят Хълм, то тогава всички съпротивления на нечестивия ще искат да те върнат назад. Той ще накара едни да те одумват, други да те хулят, а трети да те напуснат. И тогава непременно ще си спомниш писаното в "Песен на песните":

"Ако би дал някой целия имот на дома си за любовта, съвсем биха го презрели..."(8:7)

Но аз отново искам да помислиш върху жертвата. Защото истинското пожертвуване винаги преминава през смърт. И жертва, която не иска да вкуси смърт, не може да бъде никаква жертва...

Ето с такива мисли в края на отиващата си година Исус запали сърцето ми. И самият Огън от Исуса беше една прекрасна и неземна утеха

за мен. Утеха, която покри скръбта ми от всичкото напускане и поругание, което преживях от мнозина в самия край на годината. Нещо повече – Исус се сниши до мен и започна да ми говори, като казваше:

“Никак да не отпада сърцето ти. Но напротив – укрепи се! Защото ти казвам, че стоиш на точното място и на точното време. И нищо в живота ти не идва без да е бъде заповядано от Господаря ти. Спомни си думите Ми! Спомни си как на всички ви казах в Евангелието:

“Защото всеки ще се осоли с огън, [и всяка жертва ще се осоли със сол]...”(Марк 9:49)

Как мислиш тогава? Не осоли ли твоят Господ всичката ти жертва с Огън? И ако жертвата се осолява с Огън, то тогава не е ли самата сол Огънят на Господа? Ето, казвам ти, че Аз имам още много да ти говоря и така да направя жертвата ти за Небето още по-голяма. А колкото по-голяма е жертвата, толкова по-голям ще е и Огънят, с който тя се осолява...”

Слушах думите на Исуса, а сърцето ми, усетило Огъня Му, роди думи, с които аз Го запитах:

“О, Исусе! Та нали Ти ме вдъхнови да напиша последната книга за Небесния Език на Любовта? И какво повече мога да искам от това – Огънят Ти да пребъдва в сърцето ми?”

Господ се усмихна на въпросите ми, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Има малки жертви за Небето, които се осоляват с малко Огън, но има и големи жертви за Небето, които се осоляват с много Огън. А познал ли си ти какъв е Пътят към Съвършената Жертва? Познало ли е сърцето ти как Огънят се превръща в сол и солта в Огън? Казвам ти, че когато всички познаете превръщането на Огъня в сол и на солта в Огън, то непременно ще се уподобите във всичко на Мене. Защото Аз съм Съвършената Жертва на Отца, Която гори с най-силния Му Огън.

Затова сега ти тръгни след Мене. Защото Аз ще те заведа на Пътя към Съвършената Жертва. Там, където Огънят се превръща в сол и солта се превръща в Огън. А когато видиш и проумееш

всичко, ще те заведе да познаеш деветия Ми час. Часът, в който Съвършената Жертва извика думите Си:

Елои, Елои, Лама Савахтани?”

Чуло благодатните думи на Исуса, сърцето ми Го последва в неизявявани и чудни Небесни видения. Видения за Пътя към Съвършената Жертва. Видения за Огъня и солта. Видения за Кръста и Разпятието. Видения за деветия час на Господ Исус Христос.

Братко мой! Имай вярата да прочетеш и приемеш Небесните послания на тази книга. Защото с нея Господ Исус ще ти даде привилегията да изживееш в Дух и Истина думите на Апостола Му Павел:

“Но макар че се принасям аз като възлияние върху жертвата и служението на вашата вяра, радвам се и с всички вас се радвам...”

(Филипяни 2:17)

Амин и Амин!

1. ПЪТЯТ КЪМ СЪВЪРШЕНАТА ЖЕРТВА (ВИДЕНИЕ ЗА ОГЪНЯ КАТО СОЛ И СОЛТА КАТО ОГЪН)

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Искам да знаеш, че ако има дума, която мнозинството от хората иска изцяло да игнорира от живота си, то това е думата "жертва". Естественият и земен човек не обича тази дума. Тя му се струва абсурдна, необяснима и дори невъзможна. Самият царуващ егоизъм в сърцата на мнозина хора ги кара напълно да отхвърлят не просто думата "жертва", но дълбокият смисъл и Дух, с които тя е заредена. Чудно ли ти е тогава, че хората много повече обичат да получават, отколкото да дават? Чудно ли ти е, че когато цялото Небе кънти с призива да бъдем жертвоготовни повечето са готови само на корист? Казвам ти и не лъжа, че откакто Светият Дух на Исуса живее в сърцето ми, аз не искам да върша нищо друго, освен да превръщам живота си в сладко благоухание за Господа. И така да жертвам не просто нещата около мен, но самия себе си за Него. Ето по тази причина цялото ми същество се възрадва твърде много от думите на Исуса и аз мислено благоговеех и очаквах всичко, което Той ще ми разкрие от Словото Си. А Господ дойде отново към сърцето ми. Дойде огнен и Свят, както при последната книга. И като протегна ръката Си и ме погали, вече ми казваше:

"Помниш ли как преди години те посетих и ти дадох да видиш Пламенният Меч и Пътя до Дървото на Живота?"

"О, Исусе! Никога няма да забравя Светите видения, които Ти ми даде в онова време. Те бяха за мен като отварянето на Светла Небесна Врата, зад която се открива цялото Спасение и Изкупление, което Си направил за нас..."

"Пригответи се тогава отново да видиш Пламенният Меч, който се върти и пази Пътя към Дървото на Живота. Защото Пътят до Дървото на Живота е даден да бъде извървян само от онези хора, които платят цената, за да бъдат Съвършени жертви на Моя Бог и Отец. Негови жертвени юнци и овни. А всеки, който се докосне до Пламенният Меч, непременно ще познае Огъня като сол и солта като Огън."

След последните думи на Исуса пред сърцето ми се разкри видение. И както преди години, така и сега очите ми видяха огромен Меч, който наподобяваше един единствен Пламък, поставен от Отца на Пътя към Дървото на Живота. Този Пламенен Меч се въртеше и пазеше Пътя в присъствието на Божии херувими, които летяха край него. Това ме накара да възкликна от възхищение и да погледна към Исуса. А Господ, като посочи Меча, вече ми заповядваше, казвайки:

“Приближи се до Меча и се опитай да преминеш през него, както стори това някога...”

Погледнах с вълнение към въртящия се Пламък и направих няколко колебливи крачки към него. А Господ, за да засили увереността ми, отново ми казваше:

“Върви, върви! Никак да не се уплашиш, нито да отстъпиш назад...”

Думите на Исус ме укрепиха, тъй щото аз наистина се приближих твърде много до Пламенния Меч. А когато бях досами него, Пламъкът застана фронтално срещу мен, като ми казваше:

“Аз съм Огънят на Любовта и Истината. И през мен преминават само онези, които са станали Жертви, осолени с Огън. Осолени ли си ти, слуго на Исус Христос?”

“Провери ме, Мечо Господен!” – отговорих с вълнение аз и продължих:

“Ако ме намериш за осолени, пусни ме да мина! Но ако не – дай ми привилегията да стана Жертва за моя Господ и Бог...”

В отговор на думите ми, Пламенният Меч насочи острието си към сърцето ми. А след това ме прониза с изгаряща Любов и ослепяваща Светлина. И ето, че Мечът проговори в най-скришното на сърцето ми, като ми казваше:

“Бъди сол, Стефане!

Вземи Огън от Огъня Ми и Светлина от Светлината Ми, а след това се посвети на Усърдието и Иждивяването. Само така Бог ще види Жертвата, която Той иска да бъдеш...”

Ето, че Пламенният Меч никак не ме допусна да премина по Пътя до Дървото на Живота. Напротив – той остави послание от Огън и Светлина в

сърцето ми, което все още не разбирах. И аз, обърнал се към Исуса, Го попитах, казвайки:

“Какво ми стори Пламенният Меч, Господи? И защо той ми каза да бъда сол и да се посветя на Усърдието и Иждивяването? Как да разбирам това?”

Исус се усмихна на въпросите ми, а след това се приближи до мен, като ми казваше:

“Нима не знаеш какво са Усърдието и Иждивяването? И ако Мечът ти казва да им се посветиш, то какво повече има да мислиш или чакаш? Виж това поле под нозете си. И като се наведеш под лъчите на палещото слънце, започни да обръщаш коравите буци пръст, докле извадиш бисерите, които да дадеш на братята и сестрите Ми. Така непременно ще станеш сол за Господа и самият Му Огън ще те осоли...”

Погледнах на коравата земя под нозете си. А след това, като коленичих, започнах да ровя с ръцете си и да обръщам буците ѝ. А колкото повече обръщах буците с ръцете си, толкова повече лъчите на слънцето палеха върху гърба ми. Но аз, като помнех заповедта на Господа, продължавах отново и отново да обръщам буците пръст. Все повече и повече и все по-дълбоко и дълбоко. Така дойде миг, когато пред очите ми блесна първия бисер на Господа и аз радостен го прибрах в пазвата си. И след това продължавах отново и отново да обръщам буците. А колкото повече търсех в пръстта бисерите на Исуса, толкова по-голяма умора лягаше на гърба ми. И самият пек на слънцето, превърнал се в непосилна жегга, започна да изцежда всичките ми сили. Това ме накара да вдигна поглед към Господа и да Му кажа:

“Господи мой! Не издържам вече. Събрах много бисери, но Усърдието ми вече е на самия предел на силата ми. Какво да правя оттук нататък?”

В тоя миг Исус ме погледна с остър или по-скоро строг поглед, като ми казваше:

“Там, където свършва Усърдието, идва Иждивяването. И там, където свършва силата, идват делата, вършени пряко силата. Иждивявай, Стефане! Не чрез сила и не чрез мощ, но чрез Духа Ми.

Само така делото ти ще се превърне в Жертва, която се осолява с Огън...”

Отново се наведох над коравата и спечена земя, като зарових ръцете си в нея и продължих да обръщам буците. Но тоя път ясно усетих, че не силата ми, но Огънят в ръцете ми обръщаше пръстта и ми даваше да намеря бисерите на Господа. И поради самия Огън от мен започна да се лее пот, като из ведро. Тя премрежваше клепачите ми, или тръгваше на вадички по гърба ми и гърдите ми. А аз продължавах отново и отново да иждивявам за Исуса с всичкия Огън в сърцето си, докле накрая паднах, без да мога да помръдна коя и да е от телесните си части. И докле очаквах Господ отново да ме смъмри, Той се приближи до мен. И като взе усмихнат в ръката Си бисерите, които бях открил в полето, вече ми казваше:

“Ето, че сега вече си Жертва, осолена с Огън. Тъй щото Огънят стана сол и солта стана Огън. Не усещаш ли това?”

“Но къде е солта, Исусе?” – извиках с усилие аз. А Господ, като прокара ръката Си по гърба ми, а след това и по челото ми, отново ми казваше:

“Виж колко солена пот е избила по тебе! А не е ли това поради Огъня на Усърдието и Иждивяването? Разбираш ли сега, че това е първата от Жертвите, които Пламенният Меч изисква на Пътя към Дървото на Живота? И именно за тая първа Жертва, осолена с Огън, Отец Ми някога каза на Адам:

“С пот на лицето си ще ядеш хляб...” (Битие 3:19)

Затова и Аз те намерих достоен за първата от Жертвите на Пътя към Дървото на Живота. Жертва, осолена с Огън. Усърдие и Иждивяване, за които е нужно да се пролее много пот. Но ти сега се изправи и пристъпи отново до Пламенният Меч, за да чуеш какви са следващите му думи към сърцето ти...”

Облекчен от думите на Исуса аз намерих сила да се изправя, тъй щото отново се приближих до Пламенният Меч. А когато заставах досами него, Пламъкът отново се яви пред сърцето ми, като ми казваше:

“Аз съм Огънят на Любовта и Истината. И през мен преминават само онези, които са станали Жертви, осолени с Огън. Осолени ли си ти, слуго на Исус Христос?”

“Провери ме, Мечо Господен!” – отговорих с вълнение аз и продължих:

“И ако ме намериш за одобрен, пусни ме да премина, но ако не – дай ми привилегията да стана Жертва за моя Господ и Бог. Защото аз вече намерих Огъня като сол и солта като Огън в Усърдието и Иждивяването...”

За втори път Пламенният Меч насочи острието си към духа ми. И като премина през мен с изгарящ Огън и ослепителна Светлина, отново ми казваше в най-скришното на сърцето ми:

“Бъди отново сол! Вземи Огън от Огъня Ми и Светлина от Светлината Ми, а след това се посвети на Страданието и Скръбта. Само така Бог ще види Жертвата, която Той иска да бъдеш...”

Така, за втори път, Пламенният Меч не ме пусна да премина по Пътя към Дървото на Живота. Тъкмо обратното – с ново послание от Огън и Светлина аз трябваше да погледна на моя Господ и да Го попитам:

“Какво ми стори Пламенният Меч, Исусе? Защо не ме пусна да премина по Пътя? Защо не ме намери за достоен?”

В отговор Господ ми проговори, като казваше:

“Нима мислиш, че с Усърдието и Иждивяването си станал съвършено угоден на Отца Ми? Не, Стефане! Нужна е втора Жертва, по-силна от първата, която да бъде осолена с Огън. Жертва, която Пламенният Меч потвърди в сърцето ти, като Стрдание и Скръб. Как иначе би разбрал какъв е Пътят към Съвършената Жертва? Но ето, Аз ти заповядвам:

Иди отново на онова поле, в което намери Моите бисери и погледни как неприятелят е посял твърде много плевели в него. Плевели, които задушават житните Ми класове. Затова сега Ми се посвети и иди да вържеш плевелите на снопове за изгаряне, а житото да прибереш в житницата Ми...”

Отново погледнах към полето на моя Господ и тогава забелязах, че неприятелят наистина се беше постарал да обезсмисли всичкото ми пожертвование в Усърдието и Иждивяването. Понеже земята отново беше станала спечена и твърда, а по нея бяха изникнали хиляди плевели. Това ме накара да отида на самото поле и с голяма ревност за Исуса да започна да изкоренявам плевелите. Но било че протягах ръцете си, за да изкореня някой от плевелите, то последният се опъваше със страшна сила и никак

не искаше да напусне мястото си. Нещо повече – ръцете ми започнаха да се жулят до кръв. И изкореняването на всеки плевел ми носеше твърде голямо страдание. Видял стореното от мен, Господ със строг Глас ми извика, казвайки:

“Проявявай по-голяма ревност! Много по-голяма ревност за Мене и Царството Ми! Изкоренявай злото и съблазънта, докле очистиш полето Ми! И като изкореняваш плевелите, мисли и за житните Ми класове...”

Думите на Исус ме накараха с двойно по-голяма ревност да започна да изкоренявам плевелите, тъй щото работата ми наистина спореше. Но ето, че когато видях някои от житните класове, забелязах, че те бяха клюмнали, понеже им липсваше влага. Това ме накара да извикам към Господа, казвайки:

“О, Исусе! Ръцете ми се прежулиха от оплевяване и нозете ми пламнаха от копривите, а ето – житните Ти класове са клюмнали. Колко още Страдание да понеса, за да бъдат опазени?”

В отговор Господ с твърд Глас ми каза:

“Ако Страданието не е достатъчно, то прибави към него и Скръбта. Само така ще съживиш и възстановиш житото Ми...”

Въпреки, че в първия миг не разбрах думите на Спасителя, аз се наведох над клюмналите Му житни класове. И като не издържах, прегърнах ги с ръка и заплаках, като им казвах:

“Кой така ви пречупи, скъпи мои братя и сестрици? Кой ви пресуши влагата и ви изпояде почвата? Кой ви обгради с плевели на сребролюбие и с коприви на чародейство, та да ви направи така да клюмнете? Аз ще плача за вас, та дано моят Господ да ви покаже милост и да ви опази и съживи...”

В тоя миг очите ми станаха като ручей. И сълзите ми, като падаха в почваха, връщаха на житата нужната им влага, тъй щото те отново повдигнаха семенцата си към Небето и Господа. А тогава Исус се приближи до мен. И като подложи шепата Си под очите ми, събираше в нея сълзите ми, като ми казваше:

“Виж колко солени сълзи изплакаха очите ти! И не е ли това поради Огъня на Страданието и Скръбта? Разбираш ли сега, че това

е втората от Жертвите, осолени с Огън, които Пламенният Меч изисква на Пътя към Дървото на Живота? А именно за тая втора Жертва, осолена с Огън, Отец Ми някога каза. Веднъж на Ева:

“Ще ти преумножа скръбта в бременността; със скръб ще раждаш чада; и на мъжа ти ще бъде подчинено всяко твое желание и той ще те владее...” (Битие 3:16)

И втори път – посочвайки земята, каза на Адам:

“Със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си...” (Битие 3:17)

Затова и Аз сега те намерих достоен за втората от Жертвите на Пътя към Дървото на Живота. Жертва, осолена с Огън. Странение и Скръб, за които е нужно да се пролеят много сълзи. Но ти сега се изправи и пристъпи отново до Пламенният Меч, за да чуеш какви са следващите му думи към сърцето ти...”

Отново пристъпих до Пламенният Меч, а сърцето ми – вперено в Пътя към Дървото на Живота, тръпнеше от сладко вълнение, че вече непременно ще премина. А когато бях досами Меча, Пламъкът Му застана пред мен, като ми казваше:

“Аз съм Огънят на Любовта и Истината. И през мен преминават само онези, които са станали Жертви, осолени с Огън. Осолени ли си ти, слуго на Исус Христос?”

“Провери ме, Мечо Господен!” – отговорих с вълнение аз и продължих:

“И ако ме намериш за одобрен, пусни ме да премина по Пътя към Дървото на Живота, но ако не – дай ми привилегията да стана Жертва за моя Господ и Бог. Защото аз вече намерих Огъня като сол и солта като Огън не само в Усърдието и Иждивяването, но и в Странанието и Скръбта...”

Ето, че за трети път Пламенният Меч насочи острието си към сърцето ми. И като премина през мен с многократно по-силен и изгарящ Огън отпреди и с ослепителна Светлина, идеща сякаш от центъра на слънцето, той отново говореше в най-скришното на сърцето ми:

“Както стана сол в първите две Жертви, така бъди сол и в Третата Жертва! Вземи всичкия Огън от Огъня Ми и всичката Светлина от Светлината Ми, а след това се посвети на Разпятието и

Смъртта. Само така ще се уподобиш в Съвършената Жертва, която Бог иска да бъдеш...”

Слушайки думите на Меча в скришното на сърцето си, аз изобщо дори не исках да питам Спасителя защо и този път Пламъкът не ме допуска на Пътя към Дървото на Живота. Защото в духа ми се срещаха Огънят и Светлината. Прегърнати като брат и сестра, те ми даваха да видя и разбера, че първите две Жертви, осолени с Огън, са били подготовка за най-важната Жертва – Съвършената Жертва, която е Самият Христос. Така, върнал се от срещата с Меча, аз заставах пред Исуса. А Той, като се усмихна, ми проговори, казвайки:

“Иди отново на полето Ми. И като грееш с Огъня Ми и светиш със Светлината Ми – събери в себе си всичките дяволски ярости, съпротивления и отмъщения, докле се спасяват човеците, записани в Книгата на Живота...”

С огромно вълнение аз заставах на полето на моя Господ, като протегнах ръцете си към всичките Му жита. И ето, че когато житата започнаха да извисяват ръст, тъй щото натежаха от наедрелите си семена, там до самите ми нозе започнаха да поникват и израстват тръни и бодили. Те се издигаха с учудваща бързина, като започнаха да обвиват тялото ми и да забиват остриетата си в мене. И колкото повече Светлината и Огънят на Исуса извираха отсред мене, за да дават Живот и Любов на житата, толкова по-жестока и непоносима ставаше болката от тръните и бодлите. Те не просто се издигнаха и покриха гърдите ми и гърба ми, но вече простираха разклоненията си към главата ми. Така дойде миг, когато почувствах как острите шипове на тръните се впиха в слепоочията ми, в темето ми и в цялата ми глава. А бодилите с всичката си възможна ярост пробждаха ръцете ми и нозете ми. И при все, че очаквах Исус да се намеси и да ме освободи, Той не се намесваше. Нещо повече – кръвта ми рукна от всякъде и започна да струи от главата до петите ми.

“Боли ме, Господи!” – извиках аз и очаквах Исус да реагира. Но Той не реагираше.

“Умирам, Господи!” – простенах аз, но течащата кръв от тялото ми все така не свършваше и не свършваше. Но Той не реагираше.

Накрая, усетил остриетата на Злото до самото си сърце, и отчаянието като ужасен мрак и погибел, аз едвам успях да прошепна:

“Боже мой, защо Си ме оставил? Защо никак не ми стана помощ и защита?”

Но Той не реагираше.

В този миг аз видях смъртта, уподобена на ужасно чудовище. И всички ония тръни и бодли, забити в тялото и главата ми, се събраха в нея, като се превръщаха на остри зъби в грозната ѝ паст. Така, за сетен път, аз събрах всичката си сила и извиках към Исуса, казвайки:

“Смърт ме поглъща, Господи! Умирам за Тебе и Твоето Царство!”

Но Той не реагираше.

А в един по-следващ момент Огънят и Светлината буквално избухнаха от сърцето ми, като разкъсаха челюстите на чудовищната смърт. И кръвта, погалена и докосната от Огъня и Светлината, вече не беше моята. Не! Това беше Кръвта на Агнеца, Кръвта на моя драгоценен Спасител... Едва сега Исус реагира. И като се приближи до мен и докосваше нозете ми, ръцете ми и главата ми, Той ми каза:

“Виж солената Ми Кръв, която изтече от раните ти! И не е ли това поради Огъня на Разпятието и Смъртта? Разбираш ли сега, че това е Съвършената Жертва, осолена с Огън, която Пламенният Меч изисква на Пътя към Дървото на Живота? И именно за Кръста на тая Жертва Отец Ми някога посочи земята и каза на Адам:

“Тръни и бодли ще ти ражда...”(Битие 3:17)

Помисли тогава. Не прободоха ли бодлите нозете и ръцете ти? И не обвиха ли тръните във венец главата ти? И когато ти викаше към Мене, не останах ли Аз безмълвен? И когато Аз виках от Кръста към Моя Отец “Елои, Елои Лама Савахтани” то не остана ли и Отец Ми безмълвен? Ето, казвам ти, че самото Мое безмълвие спрямо тебе, беше като безмълвието на Отец Ми спрямо Мене. Защото мълчанието на Отца при Разпятието и Смъртта на Сина Му беше най-достоверното свидетелство, че Отец е предал Сина Си като Жертва за Спасението на света. И Моето мълчание спрямо слугите Ми, които биват разпъвани и убивани от омразата и яростта на

нечестивите, е достоверното Ми свидетелство, че Аз Съм ги предал като жертвени юнци пред Олтара на Моя Отец.

Ето, Стефане! Сега наистина сърцето ти позна трите Жертви за Небето, които се осоляват с Огън.

Първата Жертва: Жертвата на Усърдието и Иждивяването, които Огънят превръща в солта на потта.

Втората Жертва: Жертвата на Страданието и Скръбта, които Огънят превръща в солта на сълзите.

И най-вече третата Жертва – Съвършената Жертва на Разпятието и Смъртта, които Огънят превръща в солта на Кръвта Ми.

А колцина са днес слугите Ми, които искат да бъдат оставени от Мене, както и Аз бях оставен от Отца Ми, за да вкуся Разпятие и Смърт на Кръст? Колцина са човеците, които да свидетелстват на своя Господ и на цялото Небе с думите на Апостола Ми Павел:

“Съразпнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене...” (Галатяни 2:20)

Ето, слугата Ми плати цената, за да премине по Пътя към Дървото на Живота. Блажени всички, които Ме послушат, за да станат Небесни Жертви, осолени с Огън...”

След тези Свои думи Господ посочи с ръка към Пламенният Меч, като ми казваше:

“Нека сега да отидем при Пламенният Меч! За да чуе сърцето ти думите на Меча и да вкусиш от сетнината, която твоят Господ ще открие за всичките Си Звани, Избрани и Верни...”

Братко мой! Исус говореше на сърцето ми, а аз усетих вълни на радост, която никога не беше идвала към мен. Да, казвам ти! И онези стихове от “Евангелието на Йоан”, че Той пак ще ни види и сърцата ни ще се зарадват и радостта ни никой няма да отнеме, придобиха ново Небесно значение за мене. Защото, изправен пред Пламенния Меч, аз го чух да ми казва:

“Аз съм Огънят на Любовта и Истината! И през мен преминават само онези, които са станали жертви, осолени с Огън. С Любов те

изпитах и с Истина те проверих! И като те намерих изпитан и одобрен, сега ти казвам:

Влез през Пламъка Ми, слуго Господен, и наследи Вечния Дял от Дървото на Живота! Защото позна солта на Живота и до века няма да обезсолееш, но ще бъдеш свидетел на Огъня! С потта ти ще благославям човеците! Със сълзите ти ще ги изкупвам! И с Кръвта на Исуса, бликнала от сърцето ти, ще ги спасявам! Докле през Пламъка Господен преминат всички, които Отец е предал за наследство на Последния Адам!”

Ето, че аз и Исус наистина преминахме през Пламения Меч. А тогава Той отново ми проговори, като ми казваше:

“Тая тайна за жертвите, осолени с Огън, Аз не съм разкривал на последните Си слуги на земята. Но сега ти казвам, че ако някой иска да стане Съвършена Жертва, то той трябва да познае не само Огънят като сол и солта като Огън, но и самият Ден и час на Жертвата. Ден и час, заради които предупредих, като казах:

“И тъй, бдете; защото не знаете ни деня, ни часа, [в който Човешкият Син ще дойде]...” (Матей 25:13)

И ако някой наистина иска да бъде осветен и просветен от устните Ми, то такъв нека твърде много да внимава в пророческите видения, които разкривам на слугата Си в тази книга. Защото Моите непременно ще познаят часът на Съвършената Жертва – деветият час на Моето Разпятие и на Моята Смърт.

Часът, в който Синът извика към Отца:

“Елои, Елои Лама Савахтани?”

2. ЧАСЪТ НА СЪВЪРШЕНАТА ЖЕРТВА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз се моля на моя Господ да ти даде Съвършеното Си водителство и здрав разум. За да проумееш пророческите видения в тази книга и да си ги обясниш правилно. Понеже някой би могъл да реши, че с едно единствено видение брат Стефан покори три Жертви, осолени с Огън. Но истината никак не е такава. Истината е, че от солената пот до солената кръв се преминава с цената на много години. Тъй щото аз наистина имах Усърдието и Иждивяването в началото на моето служение за Исуса, а днес вече Господ ми е дал да стигна до Разпятието и Смъртта. И ако ти искаш не просто да проумееш, но да изживееш тези Жертви в сърцето си, то се пригответи да изгубиш всичко заради Него, и да спечелиш Него заради всичко.

Когато Господ ми каза, че ще ми даде да позная деветия час на Неговата Съвършена Жертва, аз бях твърде много вдъхновен и развълнуван от думите Му. Защото от многото примери на Живота Му в Евангелията, има един пример, който смуцава със своята твърде голяма болка и скръб. И това са думите на Исус, изречени в деветия час на деня на Разпятието, когато Той извика:

“Елои, Елои Лама Савахтани?”

Аз не зная дали можеш да си представиш този миг и сърцето ти да прогледне с вяра в случилото се на Кръста. Но когато Синът на Бог Отец, невинен и Свят в Разпятието Си, извиква към Всевишния думите на всичката Си болка и скръб, то тогава ти наистина трябва да погледнеш на Исуса като на Оня, Който е Съвършената Жертва на Отца. Жертва, която е извикала думите Си не поради някакво моментно малодушие или страх, нито поради разочарование от Своя Небесен Баща. Но в действителност – Жертва, която изрича Свещените Си думи в деветия час, за да напомни на всички, които ще Я последват, че ако Отец предаде Сина Си на смърт на Кръст, то не би се поколебал да предаде и други, които искат всецяло да се уподобят на Него.

А как да се уподобиш в Жертвата Исус, ако не знаеш, че на Голгота има едно Съвършено благовестие от Отца, скрито в тайната на Отческата

Мъдрост и предуздание? Именно поради това Съвършено благовестие на Отец Исус отново ме заведе в присъствието на Отца. Понеже, преминал след Господа през Пламения Меч по Пътя към Дървото на Живота, аз Го последвах до самите врати на Божието Светилище. А там Исус ги отвори, като ми казваше:

“Деветият час е скрит в Божието Сърце. Той е твърде чист и Свят. И Отец Ми го дава като съдба само на онези, които наистина искат да участват в Съвършената Жертва на Сина Му. Затова ти слушай внимателно думите, които Синът ще каже на Отец и Отец ще изговори на сърцето ти...”

След тези Свои думи Господ пристъпи напред в Светилището и протегна ръцете Си, като казваше на Отца:

“Всемогъщи Мой Отче! По Твоята Собствена Воля посветих слугата Ти в трите Жертви, осолени с Твоя Огън. И сега, Боже Мой, слугата Ти стои в присъствието Ти и Те слуша. За да дадеш на него и на чедата Си великата тайна на деветия час. Часът на Твоето Отеческо безмълвие, когато приемаш жертвените юнци пред Олтара Си. Говори му, Отче Мой! И нека великите в Твоето Царство, които Ти Си утвърдил и посочил, да имат свидетелството на думите Ти и благоволенията на Сърцето Ти за Святите Жертви, които очакваш от тях...”

След думите на Господа Отец проговори от самото Светилище, а аз паднах по лицето си, като покрих с длани очите си. И думите на Отца, Огнени и Святи, влязоха в сърцето ми като пълноводна река, тъй щото Всевишният вече ми казваше:

“Сине човешки! Жертва си станал пред очите Ми и Жертва ще бъдеш довека! Не само ти, но и всичките Ми слуги по земята, които ще посетя и ще извикам на праведния Ми Хълм. Защото ще стоя безмълвен в обиталището Си и ще гледам. Като светло греене по пладнест и като росен облак в жетвена жегла. Докле Сърцето Ми чуе стоновите на всичките Ми жертвени юнци. Защото те в един глас ще извикат към Мене:

Елои, Елои Лама Савахтани?

Боже мой, Боже мой! Защо Си ни оставил?

А Аз ще ги посоча пред цялото Небе, пред Моите светии и пред духовете на усъвършенстваните праведници! И тогава ще извикам след безмълвието Си: Оставих ви, за да станете Съвършени Жертви на Сион, които блестят като звездите до вечни векове! Оставих ви, за да изкупите с Кръвта на Сина Ми последния Ми жив остатък на земята! Оставих ви, както Земеделецът оставя житното зърно да умре в земята. Понеже когато умре, то принася Плода на Вечния Живот! Оставих ви, защото ви вярвах с Вярата на Бащата, Който вярваше в Сина и затова Го остави и Го предаде на смърт на Кръст!

Ето, сине човешки! Моят Син ще те заведе, за да видиш тайната на Отеческото благовестие, скрита в деветия час, която разкривам само на слугите Си, пророците! Върви след Него и запиши на книга всичко, което ще ти бъде открито!”

След тези последни думи Гласът на Отец млъкна. А Исус, като се обърна, протегна ръцете Си и ме възправи, като казваше:

“Следвай Ме! Защото си посочен за твърде великите дела на Духа, които въвеждат в бъдещия век на Царството!”

Останал без дъх от изненада и възхищение, аз последвах Господа. И ето, че Той пристъпи в самото Светилище, като ме водеше към врата от нежен планински кристал, която имаше дръжки от прозрачно злато. Така, спрял до вратата, Исус ми проговори, като казваше:

“Сега отново те въвеждам в Божията съкровищница. И тук сърцето ти ще види Небесният часовник на Сион, който отброи последните Ми часове в последният Ми ден на земята...”

Ето, че Спасителят откряна самата врата, а сърцето ми – запленено от безпределно блаженство и благоговение – пристъпи след Него...

О, чудо на чудесата! Очите ми виждаха огромен часовник от чисто злато, който имаше диамантени стрелки. Малката стрелка на часовника беше останала на девет часа, а голямата сочеше цифрата дванадесет. И докато аз се опитвах да си обясня това, което виждах, Исус ме изпревари, като казваше:

“Не бързай да правиш никакви аналогии! Защото тоя часовник не е като земните часовници. Най-малкото – и времето в Израила в

деня на Моето Разпятие не се измерваше така, както го измерват днес човеците на земята...”

“Какво искаш да кажеш, Господи мой?” – попитах учудено аз. А Исус ми отговори, казвайки:

“По Моето време в Израиля времето се измерваше в нощни и дневни стражи. Тъй щото денят се разделяше на дванадесет равни части. И всяка част отговаряше на час. Не този час, който вие днес имате за час. Но именно часът, който беше наложен в Израил преди налагането на римските мерни единици. Но ти сега виж отново часовника и забележи цифрите му. Правят ли ти впечатление те?”

Послушал Исуса, аз отново погледнах към часовника. И тогава забелязах, че три от цифрите се различаваха от останалите девет. И това бяха третият, шестият и деветият час. Самите цифри на тия три часа грееха със своя собствена светлина, а аз не можех да си обясня това. Ето защо попитах Господа, като Му казвах:

“Как да разбирам тия три часа, Исусе? Защо третият, шестият и деветият час излъчват светлина, за разлика от другите?”

Спасителят се усмихна на думите ми, а след това ми отговори с твърде мъдри и дълбоки думи:

“Защото в тия три часа е скрито Отческото благовестие, сиреч, тайната, която Отец Ми благоволи да открие на теб, като Негов пророк. Защото тия три часа бяха съзерцавани от цялото Небе. И с тия три часа Денят на твоя Господ се превърна във Вечност, а Вечността на твоя Господ се събра в Ден...”

Слушах Господа и все така не разбирах. А Той, като хвана дясната ми ръка и я приближи до Небесния часовник, вече ми казваше:

“Докосни третия час! И виж как Духът ще го потвърди в сърцето ти...”

С огромно вълнение докоснах третия час. А тогава през цялото ми същество премина Светлина, като светкавична мълния. А от мълнията пред сърцето ми заблестяха евангелските стихове:

“А беше третият час, когато Го разпнаха...” (Марк 15:25)

Докле виждах евангелските стихове пред сърцето си, Господ отново ми заповяда, казвайки:

“Докосни сега шестият час! И виж как Духът ще го потвърди в сърцето ти...”

Послушал Исуса, аз преместих показалеца си върху шестия час, като го докоснах. А тогава за втори път премина мълния през сърцето ми. И в Светлината на тая мълния аз познах евангелските стихове:

“А от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час...” (Матей 27:45)

И тогава за трети път Исус ми заповяда, казвайки:

“А сега докосни деветият час, момчето Ми! И виж как Духът ще го потвърди в сърцето ти...”

Отново преместих показалеца си, като докоснах деветия час. И ето, че нова мълния премина през цялото ми същество. И като ме заслепи и освети всяка фибра от духа ми, даде ми да позная евангелските стихове:

“И на деветия час Исус извика със силен глас: "Елои, Елои Лама Савахтани"? което значи: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?” (Марк 15:34)

Бях останал без думи и не знаех какво да кажа на моя Господ. Третият, шестият и деветият час все така блестяха върху циферблата на Небесния часовник, скрити в тайната си. Това ме накара да погледна с всичкото си умоляване към Исуса, чакайки Той да ми разкрие същината на Отческото благовестие. А Той, като се усмихна, отново започна да ми говори, казвайки:

“Знай, че сега сърцето ти се докосна не просто до някакви часове, но до Денят, станал Вечност и до Вечността, станала Ден. А тайната на Отческото благовестие, свързана с тоя Ден и с тия часове на Моето Разпятие, ще откриеш в стиховете на Мъдростта, които гласят:

“Но пътят на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиделява, додето стане съвършен ден...” (Притчи 4:18)

Виж тогава първото от тези стихове, а именно – Виделото на разсъмване. Какво е Виделото на разсъмване?”

“О, Исусе! Това е Зората! Това Си Ти, понеже за Теб гласяха така евангелските стихове:

“Поради милосърдието на нашия Бог, с което ще ни посети Зора отгоре, за да осияе седящите в тъмнина и в мрачна сянка; Така щото да отправи нозете ни в пътя на мира...” (Лука 1:78-79)

И сега, Исусе, виждам, че именно с Виделото, което Си Ти, ние тръгваме в Пътя на мира и Правдата...”

“Не просто това, момчето Ми. И сега ти казвам, че третият час е Часът на Бащата! Часът на Отца, Който предаде Сина Си на смърт на Кръст. Часът, в който Отец възлюби света докрай! Но ти сега виж следващите думи от стиховете на Мъдростта. Защото след писаното:

“Но пътят на праведните е като виделото на разсъмване...

...притчата продължава с думите:

“...което се развиделява...”

Кажи Ми тогава как ще свържеш развиделяването с шестия час? Понеже за него е писано, че:

“...от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час...” (Матей 27:45)

Не те ли учудва това? Как може притчата да говори за развиделяване, а в шестия час тъмнина да покрива земята?”

“О, Исусе! Аз вярвам, че никой не би участвал в развиделяването, ако не забележи тъмнината? Понеже ако Ти Си Виделото, което ни просветява, то всички бихме забелязали голямата тъмнина, която беше пленила Твоите гонители и палачи. Защото от мига на Твоето разпъване те вече преживяваха неописуемата радост на дявола, че Ти умираш...”

“Знай тогава от твоя Господ, че шестият час е часът на Святия Дух. Час, в който Святия Дух обвинява света за греховете му и показва съдбата на дявола и всичките дяволски човеци. И ето в тоя шести час Духът изяви благовестието с думите Ми, които даде на Апостол Йоан:

“Който вярва в Него не е осъден; който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син. И ето що е осъждението: светлината дойде на света, и човеците обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му...”(Йоан 3:18-20)

Но ти сега виж и последните думи от стиховете на Мъдростта. Защото след писаното:

“Но пътят на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиделява...

следват последните думи:

“...догдето стане свършен ден...”

Какво е тук Свършеният Ден? И как би го свързал с деветия час и Разпятието на твоя Господ?”

“О, Исусе! Свършеният Ден отговаря на Свършената Жертва, Която Си Ти! Защото дойде мигът, когато Ти извика думите Си:

“Елои, Елои Лама Савахтани?”

И като предаде Духа Си на Отца, прикова на Кръста всичките човешки грехове и тържествува над тъмнината и мрака като Свършеният Ден на Божието Спасение!”

След последните ми думи, изречени с голямо вълнение, Господ погали главата ми и ме прегърна, като казваше:

“Иди и кажи на всичките човеци, които искат да бъдат слуги на Господа, че деветият час е Часът на Сина. Часът на Свършеният Ден, когато Светлината на Сион тържествува славно над всичкия мрак и тъмнина на земята.

За тоя Час дойдох Аз на земята!

За тоя Час Слънцето на Правдата напусна Небесното Си обиталище и прие образ на Човешки Син, за да изгрее славно в мрака на човешкото битие!

За тоя Час призовавах всичките Си братя и сестри!

За тоя Час заявих на всичките Си последователи:

“Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери...” (Матей 16:24-25)

Отрекохте ли се от себе си, за да станете Свети Жертви на Небето? Вдигнахте ли Кръста си, за да се съразпнете с Мене и да се уподобите в деветия час на Свършения? Изгубихте ли живота на егоизма и греха, за да намерите Живота на Святостта и Правдата?

Ето, казвам ви, че Небесният часовник на Сион ще отброи за последен път третия, шестия и деветия час.

В третия час Отец Ми ще утвърди Завет на Вечна Жертва със слугите Си!

В шестия час Святият Дух ще осъди света и светските църкви за Вечен грях против Кръвта на Разпнатия!

В деветия час Синът ще дойде на Небесните облаци с голяма Слава, за да изгрее като Слънцето в Силата Си и с Него да блеснат всичките праведни на земята!

Блажени тогава човеците, които са били жертвени юнци на Моя Бог и Отец! Блажени тогава отхвърлените и разпнатите от Вавилон, които в горестта на сърцата си са викали към Отца Ми:

“Елои, Елои Лама Савахтани?”

Защото делото им, вярата им и сърцата им ще се предадат в ръцете на Всемогъщия! За да бъдат светилници на Божията Вечна Правда – отсега и довека!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”